

**COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS**

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

СЪВЕТ НА ЕВРОПА

**ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА
ПЕТИ СЪСТАВ**

СЪДЕБНО ДЕЛО “БУЛВЕС” АД СРЕЩУ БЪЛГАРИЯ

(Жалба No. 3991/03)

Решение

СТРАСБУРГ

22 януари 2009 г.

Настоящото решение се счита за окончателно при обстоятелствата, описани в член 44 § 2 на Конвенцията. То подлежи на редакционни промени.

При разглеждане на делото “Булвес” АД срещу България,
Европейският съд за човешки права (пети състав), включва следните членове:
Пиър Лорензен (Peer Lorenzen), *Председател*,
Райт Марусте (Rait Maruste),
Карел Юнгвайт (Karel Jungwiert),
Ренат Йегер (Renate Jaeger),
Изабел Беро-Лефевре (Isabelle Berro-Lefèvre),
Марияна Лазарова Трайковска (Mirjana Lazarova Trajkovska),
Здравка Калайджиева (Zdravka Kalaydjieva), *съдии*,
и Стефан Филипс (Stephen Phillips), *заместник секретар на състава*,

След закрито заседание на 16 декември 2008 г.,
Постанови настоящето решение, прието с тази дата:

ПРОИЗВОДСТВО

1. Делото е образувано по жалба (по. 3991/03) срещу Република България, подадена в Съда на 23 януари 2003 г. според Член 34 на Конвенцията за защита правата на човека и основните права (“Конвенцията”) от “Булвес” АД, българско акционерно дружество, учредено през 1996 г. със седалище в гр. Пловдив (“фирмата жалбоподател”).
2. Фирмата жалбоподател се представлява от Г-н М. Екимджиев и Г-жа С. Стефанова, практикуващи адвокати от гр. Пловдив.
3. Българската държава (“Държавата”) се представлява от Г-жа М. Караджова и Г-жа М. Коцева, от Министерство на правосъдието.
4. Фирмата жалбоподател твърди, че въпреки стриктното изпълнение на изискваните от закона задължения за отчитане на ДДС, местните власти са я лишили от правото да приспадне сума за ДДС, която е заплатила за получени стоки, тъй като доставчикът е закъснял с изпълнението на своите задължения за отчитане на ДДС. Твърдението определя тази разлика в отношенията като дискриминация.
5. На 24 ноември 2005 Съдът взе решение да информира Държавата за гореспоменатата жалба от страна на фирмата жалбоподател. Съдът взе решение да разгледа жалбата в нейната същност едновременно с нейната приемливост (Член 29 § 3).

ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

А. Сделка, подлежаща на данъчно облагане

6. На 16 август 2000 фирмата жалбоподател закупува стока от друга компания (“доставчикът”).

7. И двете фирми са регистрирани по Закона за данък добавена стойност от 1999 г. (“Закона за ДДС”) и според този закон сделката за доставка подлежи на облагане.

8. Общата стойност на получената доставка е за 21 660 Български лева (лв.) (11 107 Евро), от които стойността на стоката е 18 050 лв. (9 256 Евро) и е стойността на данък добавена стойност (“ДДС”) е 3 610 лв. (1 851 Евро).

9. Доставчикът издава на фирмата жалбоподател фактура No. 12/16.08.2000, която фирмата жалбоподател изплаща изцяло, включително и сумата за ДДС от 3 610 лв. (1 851 Евро).

10. Фирмата жалбоподател завежда покупката в счетоводните си регистри за месец август 2000 г. и подава справка декларация за ДДС за периода до 15 септември 2000 г.

11. Доставчикът, от своя страна, не завежда продажбата в своите счетоводни регистри за месец август 2000 г., а за месец октомври 2000 г., и я отчита при подаване на справка заявление за ДДС за следващия период, заявен на 14 ноември 2000 г.

Б. Проверка за ДДС

12. На необявена дата, данъчните власти извършват проверка за ДДС на фирмата жалбоподател за периода от 10 февруари до 31 декември 2000 г. По време на проверката се извършва и насрещна проверка на доставчика, за са се установи дали коректно е регистрирал и отчетел доставката в счетоводните си регистри. В резултат на това се установява описаното по-горе разминаване (виж параграфи 10 и 11 по-горе).

13. На 31 януари 2001 г. данъчна служба “Юг” на Пловдивска териториална данъчна дирекция издава данъчна оценка на фирмата жалбоподател. Тя отказва на фирмата жалбоподател правото да приспадне ДДС, който е платил на доставчика (“платен ДДС”), в размер на 3 610 лв. (1 851 Евро), тъй като доставчикът е завел доставката в счетоводните си регистри за месец октомври 2000 г. и го е отчетел за този период, а не за периода, включващ месец август 2000 г. Поради това Териториалната данъчна служба счита, че ДДС не е бил “наложен” върху доставка за данъчен период август 2000 г., че поради това фирмата жалбоподател няма право да приспада сумата, която е платила на доставчика като ДДС, и че дължи ДДС върху получената доставка втори път. В резултат на това, службата издава

заповед на фирмата жалбоподател да внесе ДДС от 3 610 лв. (1 851 Евро) в Държавния бюджет заедно с лихва от 200,24 лв. (102 Евро) за периода от септември 2000 г. до 31 януари 2001 г.

14. Фирмата жалбоподател подава жалба срещу данъчната оценка на 20 февруари 2001 г.

15. С решение от 26 февруари 2001 г. Пловдивска регионална данъчна дирекция отхвърля жалбата на фирмата жалбоподател и изцяло подкрепя данъчната оценка. Тя признава, че фирмата жалбоподател е спазила задълженията си при отчитане на ДДС по отношение на получената доставка, но че доставчикът не е нанесъл фактурата за това в собствените си счетоводни регистри на датата, на която е издадена, 16 август 2000 г., и не е отчел облагаемата с ДДС доставка за месец август 2000 г. както би следвало. Поради това, тя заключава, че ДДС не е „наложен“ на въпросната доставка и че фирмата жалбоподател няма право да приспада платения ДДС, независимо от факта, че доставчикът впоследствие е отчел доставката за месец октомври 2000 г.

16. Фирмата жалбоподател подава жалба срещу решението на Регионална данъчна служба на 19 март 2001 г., с твърдението, че не може да ѝ бъде отказано правото да приспада ДДС само поради закъснение при отчитане на ДДС от страна на доставчика. Фирмата жалбоподател също така твърди, че правото на доставчика да приспадне ДДС за негови доставки е било признато от неговата данъчна служба, докато на фирмата жалбоподател това право е отказано. В своята жалба фирмата жалбоподател се основава, *inter alia*, на Член 1 от Протокол No. 1 на Конвенцията.

17. С решение от 21 септември 2001 г. Пловдивски регионален съд отхвърля жалбата на фирмата жалбоподател и подкрепя решенията на данъчните дирекции. То гласи:

“Съдът счита, че... протестът на [фирмата жалбоподател] е ... неоснователен. Конкретно, [фирмата жалбоподател протестира, че] тя е коректната страна, докато доставчикът не е спазил своите задължения. Правото на... [приспадане на платен ДДС] произтича за получателя на [облагаема] доставка само при условие, че доставчикът е изпълнил задълженията си според чл. 64 в съответствие със чл. 55 от Закона за ДДС. Законът не прави разлика между страните в сделката по отношение на техните задължения; поради това съдът не може да въведе такъв елемент в своето решение. ”

18. На 26 октомври 2001 г. фирмата жалбоподател подава жалба във Върховния административен съд.

19. С окончателно решение от 24 октомври 2002 г. Върховният административен съд подкрепя изводите и решенията на данъчните служби и заявява:

“... В този случай, неспазването на задължение от страна на доставчика има негативно въздействие върху получателя..., тъй като [той] не получава правото за възстановяване на [платен ДДС] и няма значение, че получателят на [облагаема] доставка [е действал] на добра воля и е спазил задълженията си..., тъй като това е без значение за [целите] на данъчното облагане. ... Също така, не е налице... нарушение на ... Член 1 на Протокол No. 1, тъй като отказът да се признае правото на жалбоподателя да [приспадне платен ДДС] според чл. 64 (2) от Закона за ДДС не нарушава правата му на собственост, поради това че признаването по

същество на правото [за приспадане] според чл. 64 от Закона за ДДС зависи от действията на доставчика и изплащането [от негова страна] на задълженията си към [Държавния] бюджет. ...”

II. СВЪРЗАНО МЕСТНО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО

Закон за ДДС

(а) Обща информация

20. Законът за ДДС влиза в сила на 1 януари 1999 г. Въпреки, че тогава България не е член на Европейския съюз (ЕС), националното законодателство, свързано с ДДС, в много отношения следва разпоредбите на Директива 77/388/ЕЕС на Съвета от 17 май 1977 г. за хармонизиране на законодателството на Страните Членки по отношение на оборотните данъци, известна като Шеста Директива за ДДС, която тогава е основата за системата за данък добавена стойност в рамките на ЕС.

21. Като цяло, ДДС се таксува върху цената за доставка на стоки и услуги плюс определени стойности, данъци и такси, които не включват ДДС. Повечето местни стоки и услуги, както и внесените такива, подлежат на стандартното равнище от двадесет процента ДДС.

22. ДДС по принцип се отчита и плаща всеки месец. Месечните справки декларации за ДДС задължително се подават и ДДС плащания се извършват до четиринадесетия ден на месеца.

23. В обсъждания период, всяко лице (юридическо или частно, гражданин или не), който има облагаем оборот, надвишаващ 75 000 лв. (38 461 Евро) през последните дванадесет месеца, е задължено да се регистрира по ДДС (чл. 108). Доброволна регистрация или регистрация по избор се допуска в определени случаи.

24. На 1 януари 2007 г., когато България става член на ЕС, Законът за ДДС е заменен от нов такъв със същото име.

(б) Право на приспадане на платен ДДС

25. В обсъждания период платен ДДС – така наречения “данъчен кредит” според местното законодателство – е данъчната сума, която регистрираното по ДДС лице е платило според Закона за ДДС за получаване на облагаеми доставки на стоки и услуги, или на внесени стоки, във всеки данъчен период, и която въпросното лице има право да приспадне (чл. 63).

26. По време на дискутирания период и в контекста на настоящия случай, когато ДДС върху облагаеми с ДДС доставки надвишава ДДС, заплатено върху извършени продажби през този период, остатъка от ДДС първо се пренася напред за период от шест месеца, за да компенсира ДДС задължения в рамките на тези шест месеца, както и други задължения към Държавата (чл. 63 и 77). В края на шестмесечния период, ако не е напълно възстановен остатъка от ДДС, или част от него, балансът се връща в рамките на четиридесет и пет дни (чл. 77). Този период

може да бъде удължен ако данъчните власти предприемат данъчна проверка (чл. 78 § 7).

27. В обсъждания период, чл. 64 от Закона за ДДС гласи, че получателят на доставка може да приспадне платения ДДС в случаите, когато са изпълнени следните условия:

- (а) получателят на доставка, върху която е платено ДДС, е регистриран по ДДС;
- (б) ДДС е платено от доставчика, който е регистриран по ДДС лице, най-късно на датата на издаване на фактурата с ДДС;
- (с) ДДС е наложен върху въпросната доставка;
- (д) получените стоки и услуги са използвани или се използват за облагаеми с ДДС доставки; и,
- (е) получателят притежава фактура с ДДС, която отговаря на законовите изисквания.

28. По отношение на точка (б), счита се, че ДДС е платен, когато доставчикът:

- (1) издава фактура, която посочва ДДС;
- (2) регистрира издаването на фактура в регистъра си за продажби;
- (2) вписва таксувания ДДС в счетоводните си регистри като задължение към държавния бюджет; и
- (3) декларира таксувания ДДС в справка декларация за ДДС, представена пред данъчните власти (чл. 55 § 6).

III. ЗАКОНОДАТЕЛСТВО НА ОБЩНОСТТА

29. В обсъждания период, България не е член на Европейската Общност. Поради това, законодателството на ЕС (*acquis communautaire*) не е директно приложимо или пренесено в местното законодателство. Въпреки това, както бе отбелязано по-горе, местното законодателство за ДДС в много отношения следва Шеста Директива за ДДС (вж. параграф 20 по-горе).

30. В тази връзка, в контекста на настоящето дело е полезно споменаването на следните две решения на Съда на Европейските Общности (СЕО), които разглеждат правото на получателя на доставка да приспадне ДДС, който е платил върху тази доставка, в случаите, когато се подозира „верижна измама“ (“*carousel fraud*”). Този тип измама, възможна в рамките на Общността, се получава, когато се внасят необложени с ДДС стоки от други Страни Членки, и се препродават на поредица от компании на цени, които включват ДДС и впоследствие отново се изнасят в друга Страна Членка, като оригиналният вносител изчезва без да заплати на държавните власти ДДС, който е платен от неговите клиенти.

31. В своето решение от 12 януари 2006 г. в обединени дела C-354/03, C-355/03 и C-484/03, *Optigen Ltd (C-354/03)*, *Fulcrum Electronics Ltd (C-355/03)* и *Bond House Systems Ltd (C-484/03)* срещу *Commissioners of Customs & Excise (Комисионерите по данъци и акцизи)*: споменавайки предварителното решение на Висшия съд на (Англия и Уейлс), Отдел специализирани дела (Chancery Division) –

Великобритания, Докладите на Европейския съд (ДЕС) 2006, страници I-00483, СЕО взема следното решение:

“Сделки, като тези, разглеждани в основните разпоредби, които не стават недействителни поради измама с данък добавена стойност, включват доставки на стоки или услуги, извършени от подлежащо на облагане лице, и икономическа дейност по смисъла на Чл. 2 (1), 4 и 5 (1) на Шестата Директива 77/388/ЕЕС на Съвета от 17 май 1977 г. за хармонизация на законите на страните членки по отношение на оборотните данъци – Обща система за данък добавена стойност: унифицирана основа за оценка, според промените на Директива 95/7/ЕС на Съвета от 10 април 1995 г., когато те отговарят на обективните критерии, на които се основават дефинициите на тези понятия, независимо от намеренията на друг търговец, различен от облагаемото лице, участващ в същата верига от сделки и/или вероятна измама при друга сделка в същата верига, преди или след сделката, извършена от облагаемото лице, за което това лице не знае или няма начин да знае. Правото да приспадне платения данък добавена стойност на облагаемото лице, което извършва такава сделка, не може да бъде повлияно от факта, че по веригата, от която сделката е част, има предишни или последващи сделки, включващи измама с данък добавена стойност, без облагаемото лице да знае или да има начин да знае.”

32. В подобно решение от 6 юли 2006 г. в съвместно дело C-439/04 и C-440/04, *Axel Kittel v Belgian State (C-439/04) and Belgian State срещу Recolta Recycling SPRL (C-440/04)* (ECR 2006, страници I-06161), СЕО заявява следното.

“Когато получателят на доставка на стоки е облагаемо лице, което не знае или няма как да знае, че сделката е свързана с измама, извършена от продавача, чл. 17 от Шестата Директива 77/388/ЕЕС на Съвета от 17 май 1977 г. за хармонизация на законодателствата на Страните Членки по отношение на оборотните данъци – Обща система за данък добавена стойност: обща база за оценка, според промените на Директива 95/7/ЕС на Съвета от 10 април 1995 г., трябва да се интерпретира в значението си, че изключва националните закони, според които фактът, че договорът за продажба е невалиден – по смисъла на разпоредби на гражданското право, които гласят, че недействителен договор противоречи на обществената политика поради незаконността, причинена от продавача – води до загуба от страна на облагаемото лице на правото да приспадне данък добавена стойност, който е заплатил. В това отношение няма значение дали фактът, че договорът е невалиден е поради измамно избягване на данък добавена стойност или друга измама.

За разлика от това, когато се установи по обективни фактори, че доставката е за облагаемо лице, което е знаело или е трябвало да знае, че чрез покупката си участва в сделка, свързана с измамно избягване на данък добавена стойност, националният съд може да откаже на това облагаемо лице правото на приспадане.”

ЗАКОНЪТ

I. ТВЪРДЕНИЕ ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 1 НА ПРОТОКОЛ NO. 1

33. Фирмата жалбоподател твърди, че според чл. 1 на Протокол No. 1, независимо от факта, че коректно е спазило всичките си задължения по отношение на отчитане на ДДС, местните власти са й отказали правото на приспадане на заплатен ДДС върху получена доставка от стоки, поради това, че доставчикът е закъснял при изпълнение на своите задължения за отчитане на

ДДС. Освен това, в резултат на отказа за гореспоменатото приспадане, данъчната проверка несправедливо принуждава фирмата жалбоподател да плати вече заплатената сума от ДДС втори път, включително и лихва.

Чл. 1 на Протокол No. 1 гласи следното:

“Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своята собственост. Никой не може да бъде лишен от своята собственост освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право.

Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на собствеността в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби..”

А. Твърдения на страните

1. Държавата

34. Държавата твърди, че фирмата жалбоподател е имала право да предприеме действия срещу своя доставчик според правилата за предявяване на искове, за да потърси компенсация за заплатения ДДС, който не му е позволено да приспадне поради това, че доставчикът не е спазил задължението си за отчитане на ДДС.

35. В този контекст, Държавата отбелязва, че по принцип събирането на данъци се регулира от алинея втора на чл. 1 на Протокол No. 1, свързана с мерки за контрол върху използването на собствеността в съответствие с общия интерес.

36. Държавата също така твърди, че подобни мерки са легитимни в случаите, когато се основават на законови или нормативни актове, и отчита, че Държавата има голяма свобода при определянето на “закони... каквито считат за необходими за осъществяване на контрол върху ползването на собствеността” според алинея втора на чл. 1 на Протокол No. 1 (Държавата се позовава на делото *AGOSI срещу the United Kingdom* от 24 октомври 1986 г., § 52, серия A No. 108). Тя твърди, че когато мерките за контрол върху ползването на собствеността не включват конфискация, Конвенцията дава на местните власти значителна свобода на действие при регулиране, на базата на своите социални и икономически критерии, ползването на частна собственост. В този ред на мисли, според Държавата, Съдът е отсъдил в своето решение по делото *Handyside v. the United Kingdom* (7 декември 1976, серия A No. 24), че алинея първа на Протокол No. 1 “определя подписалите държави като собствени съдници за ‘потребността’ от намеса” (*ibid.*, § 62).

37. Държавата твърди, че друго условие за легитимност на мерките е да е в съответствие с “общия интерес”; в това отношение държавите имат право на “широко поле на действие” (позовават се на делото *Tre Traktörer AB v. Sweden*, 7 юли 1989 г., § 62, серия A No. 159).

38. По отношение на настоящето дело, Държавата отбелязва, че то касае “данъчен кредит”, при който платено ДДС според чл. 63 на Закона за ДДС, може да се приспадне само, когато е наистина платено. В тази връзка, то е свързано с правото на фирмата жалбоподател да приспадне сумата за ДДС само ако следните,

определени от закона, условия са налице: (а) издадена е фактура с включено ДДС, (б) фактурата е заведена в регистъра за продажби за ДДС, (в) доставчикът е завел фактурата в своите счетоводни регистри и (г) доставчикът коректно е подал заявление за ДДС (чл. 55 § 6). Само в случаите, когато тези четири условия са спазени, е валидно правото за приспадане на платено ДДС, и свързано с определението за “собственост” по смисъла на чл. 1 на Протокол No. 1. Поради това, само при такива обстоятелства фирмата жалбоподател може да твърди, че има нарушаване на правото ѝ да приспадне платено ДДС. В контекста на горепосоченото, Държавата твърди, че фирмата жалбоподател не разполага със “собственост” по смисъла на чл. 1 на Протокол No. 1 на Конвенцията, която да стане обект на намеса.

39. Тя продължава да твърди, че правото на приспадане на ДДС възниква в резултат на сложни данъчни взаимоотношения между доставчика и фирмата жалбоподател и че последната изрично се е съгласила със ситуация, при която зависи от действията на доставчика. Тази ситуация, според Държавата, е широко известна, предвидима и прилагана при всички облагаеми с ДДС доставки.

40. Държавата също така твърди, че местните власти са действали в името на общия интерес, за да гарантират събирането на данъци и да налагат дисциплина при облагаемите сделки. Те считат, че това е в рамките на правото на страните по смисъла на алинея втора на чл. 1 на Протокол No. 1.

41. Държавата също така смята, че в случай, че Съдът отсъди, че е имало намеса с условна собственост на фирмата жалбоподател, това не трябва да се счита за прекомерно утежнение, тъй като размерът на ДДС е бил известен и е фиксиран на двадесет процента. Държавата счита, че настоящото дело не води до прекомерно утежнение, наложено на дисциплината, а просто до отказ да приспадне ДДС.

2. *Фирмата жалбоподател*

42. Фирмата жалбоподател твърди, че не може да търси компенсация от доставчика според общите правила за предявяване на иск, тъй като те са били в договорни взаимоотношения и местното законодателство изключва предприемането на такива действия при подобни обстоятелства. Освен това, тя твърди, че неспазването на задължението за отчитане на ДДС от страна на доставчика не може да се счита като директната причина за нанесената щета, и че доставчикът не се е облагодетелствал по какъвто и да било начин. Фирмата жалбоподател счита, че именно действията на данъчните власти и техните заключения в данъчната оценка по отношение на закъснението на доставчика са предизвикали щетата. В този смисъл, фирмата жалбоподател твърди, че действия срещу доставчика по общите правила за завеждане на иск, не биха довели до пълно обезщетяване по отношение на жалбата според чл. 1 на Протокол No. 1.

43. В този смисъл, фирмата жалбоподател твърди, че правото да приспадне платено ДДС се състои в “собственост” по смисъла на чл. 1 на Протокол No. 1, която се счита за произтекло от момента на стриктно изпълнение на задълженията си за отчитане на ДДС. Тя твърди, че фактът, че правото да приспадне на платено

ДДС зависи от изпълнение на задълженията на доставчика – фактор, който е извън контрола на получателя на доставката – прави свързаните разпоредби на Закона за ДДС непредвидими и условни в тяхното приложение. В този смисъл, фирмата жалбоподател счита, че отказът на властите да приспадне платено ДДС води до лишаване от нейна собственост, произтичаща от факта, че цената, която е платила на доставчика включва ДДС в размер на 3 610 лв. (1 851 Евро). В този смисъл, тя не само е загубила сумата, която е платила на доставчика за ДДС, но е заплатила същата сума втори път в Държавния бюджет според решението на данъчната оценка, заедно с лихва в размер на 200,24 лв. (102 Евро). Освен това, фирмата жалбоподател твърди, че в резултат на отказа за приспадане на ДДС, сумата, която е платила на доставчика като ДДС не е можела да отчете като разход и е била обект на корпоративен данък върху приход, което допълнително е довело до лишаване от “собственост” по смисъла на чл. 1 на Протокол No. 1.

44. Според фирмата жалбоподател, тя е имала легитимен интерес в приспадането на платен ДДС, което също попада в смисъла на чл. 1 на Протокол No. 1 (фирмата жалбоподател се позовава на *Pressos Compania Naviera S.A. and Others v. Belgium*, 20 ноември 1995 г., серия A No. 332). По-конкретно, тъй като тя е действала на добра воля по отношение на доставчика си и на данъчните власти, и е заплатила ДДС, наложен от доставчика и е отчела сделката в счетоводните си регистри навреме, тя легитимно е имала законово основаното очакване да получи право на приспадане на ДДС. Фирмата жалбоподател също така твърди, че правото да приспадне платено ДДС представлява актив, за който е имала „легитимно очакване” да придобие и използва като право на собственост.

45. В смисъла на горепосоченото, фирмата жалбоподател счита, че чл. 1 на Протокол No. 1 е приложим и че е неоспорим факта, че е имало намеса с нейната “собственост” по смисъла на този член.

46. Що се касае до това дали намесата е била необходима, фирмата жалбоподател признава, че тя е била с намерение да защити общия интерес чрез ефективно събиране на данъци. Въпреки това, дори и да се сметне, че намесата с правата на собственост е имала легитимна цел, фирмата жалбоподател смята, че намесата не е била в общия интерес, тъй като ДДС върху въпросната доставка е платен в Държавния бюджет от доставчика само с малко закъснение.

47. Фирмата жалбоподател още твърди, че въпросната намеса не е била пропорционална, тъй като тя не е довела до справедлив баланс между нуждите на общия интерес и собствените ѝ права за защита на правото на собственост. По-конкретно, въпреки, че е съгласна с Държавата, че страните имат право на широко поле на действие при приложението на алинея втора на чл. 1 на Протокол No. 1 при прилагане на финансовото законодателство, свободата им в това отношение не може да се счита за безкрайна. В тази връзка, тя твърди, че тя е понесла индивидуална и извънредна тежест, която е нарушила справедливия баланс между принципите на общия интерес и изискването за защита на правото на собственост. По-конкретно, въпреки че фирмата жалбоподател е изпълнило задълженията си за отчитане на ДДС изцяло и навреме, поради неспазване на същите задължения по отношение на ДДС от страна на доставчика (а) на нея ѝ е било отказано правото

на приспадане на ДДС в размер на 3 610 лв. (1 851 Евро); (б) било й е отредено да заплати ДДС в размер на 3 610 лв. (1 851 Евро) за втори път, но този път в Държавния бюджет; (в) тя е била задължена да заплати лихва в размер на 200,24 лв. (102 Евро) върху сумата; (г) ДДС, който е платил на доставчика, не е бил признат като необлагаем доход и му е наложен корпоративен данък приход; (д) тя е принудена да заплати допълнителни съдебни такси и разходи за оспорване на данъчната оценка; (е) по този начин, тя е била несправедливо и сериозно ощетена за нарушение от страна на доставчика, който всъщност е спазил задълженията си за отчитане на ДДС, макар и с известно закъснение; и (ж) общата несигурност, която възниква във финансовите дела на фирмата жалбоподател, тъй като всички облагаеми с ДДС доставки, биха могли да бъдат компрометирани от неизпълнение на задължения по отношение на ДДС от страна на доставчиците. Освен това, фирмата жалбоподател няма начин да бъде информирана за това до момента, в който данъчните власти откажат да признаят правото на приспадане на ДДС по отношение на сделката.

48. Поради това, фирмата жалбоподател счита, че сериозните материални и нематериални последствия, които е понесла, независимо, че е спазила закона изцяло, са доказателство за неадекватността и несправедливостта на държавната намеса.

В. Приемливост

49. Държавата твърди, че фирмата жалбоподател е можела да предприеме действия срещу доставчика според общите правила за завеждане на иски и да потърси компенсация за платения ДДС, който не е можел да приспадне поради неспазване на задълженията за отчитане на ДДС (вж. параграф 34 по-горе). Тя не е представила каквито и да било местни съдебни практики в подкрепа на твърдението, че това е било реална алтернатива, чрез която е било възможно реалното обезщетяване на фирмата жалбоподател. Съдът в това отношение приема позицията на фирмата жалбоподател и йените твърдения, че подобни действия не са били възможни според местното законодателство (вж. параграф 42 по-горе).

50. Съдът признава, че по отношение на твърдението на Държавата за липса на изчерпаност, тя носи отговорността за доказване, че жалбоподателят не е използвал решение, което е било ефективно и възможно в рамките на закона. Наличието на подобно решение трябва да е изрично според закона и съдебната практика (виж *Vernillo v. France*, 20 февруари 1991 г., § 27, серия А No. 198). Поради това, че Държавата не е доказала, че споменатото решение е ефективно и възможно в споменатия период според местното законодателство, Съдът счита, че не може да се смята, че фирмата жалбоподател не е изчерпала всички възможни решения според местното законодателство, като не е предприела действия срещу доставчика според правилата за завеждане на иск.

51. При всяко положение, Съдът отбелязва, че фирмата жалбоподател е обжалвала данъчната оценка, представила е аргументи пред местните съдебни

власти и им е дала възможност за да избегнат или поправят евентуалното нарушение на чл. 1 на Протокол No. 1. Поради това, тя е изчерпала възможните местни решения по отношение на жалбата, представена пред Съда.

52. Съдът счита, че неговата жалба не е напълно неоснователна по смисъла на Член 35 § 3 на Конвенцията, нито неприемлива на базата на други основания. Поради това, тя трябва да бъде обявена за основателна.

С. Същина

1. Наличието на собственост по смисъла на чл. 1 на Протокол No. 1

53. Съдът потвърждава и чрез своята практика, че жалбоподателят може да твърди, че е налично нарушение на чл. 1 на Протокол No. 1, само когато оспорваното решение в свързано със “собственост” по смисъла на тази разпоредба. “Собственост” може да бъде “съществуваща собственост” или активи, включително и иск, по отношение на който жалбоподателят може да твърди, че има поне “легитимно очакване” да получи правото на ползване на собствеността. За разлика от това, надеждата за признаване на право на собственост, което е било невъзможно, реално не може да бъде счетено за “собственост” по смисъла на чл. 1 на Протокол No. 1, както и условен иск, който е невалиден в резултат на неизпълнение на условие (виж *Kopecký v. Slovakia* [GC], no. 44912/98, § 35, ECHR 2004-IX; *Prince Hans-Adam II of Liechtenstein v. Germany* [GC], no. 42527/98, §§ 82 and 83, ECHR 2001-VIII; and *Gratzinger and Gratzingerova v. the Czech Republic* (реш.) [GC], no. 39794/98, § 69, ECHR 2002-VII).

54. Съдът счита, че в контекста на настоящето дело, правото на иск за приспадане на ДДС произтича за фирмата жалбоподател, когато ДДС, който е платил надвишава ДДС, който е включил върху извършени продажби. За да се възползва от правото си на приспадане, фирмата жалбоподател напълно е изпълнила задълженията си според Закона за ДДС: (а) платила е ДДС върху доставката на базата на фактура с ДДС, издадена от доставчика; (б) вписала е доставката в своите счетоводни регистри за месец август 2000 г.; и (в) отчела е това във формуляра за ДДС за дадения период. Поради това, фирмата жалбоподател е направила всичко в рамките на своите възможности, според приложимото законодателство, да получи правото на приспадане на ДДС.

55. Съдът взема под внимание и аргумента на Държавата, че не е имало достатъчно условие за възникване на право на фирмата жалбоподател да приспадне ДДС за въпросната доставка, тъй като не са били спазени всички условия на чл. 63 на Закона за ДДС (виж параграф 38 по-горе). По-конкретно, след като властите извършват насрещна проверка на доставчика, те установяват пропуск в отчета, който ги води до заключението, че ДДС не е бил таксуван за доставката през август 2000 г., и те отказват да признаят правото на фирмата жалбоподател да приспадне платеното ДДС (виж параграфи 12 и 13 по-горе). Така, правото на приспадане на ДДС не представлява “съществуваща собственост” за фирмата жалбоподател.

56. Съдът също така отчита аргументът на Държавата, че при влизане в договорни взаимоотношения с доставчика, което неминуемо е било свързано с данъчни последствия за двете фирми, фирмата жалбоподател ясно е изразила съгласие със ситуация, при която правото ѝ да приспада платен ДДС зависи от действията на споменатия доставчик (виж параграф 39 по-горе). Съдът отчита, обаче, че правилата, управляващи системата за облагане с ДДС – включително условията за регистрация, облагане, връщане, освобождаване, приспадане и възстановяване – са изключително определяни и регулирани от Страната. Заради правилата, наложени от Страната, фирмата жалбоподател няма или има ограничен избор за това дали да се включи в системата за облагане с ДДС. По същия начин, що се отнася до въпросната доставка, фирмата жалбоподател като регистрирано по ДДС лице, няма избор по отношение на прилагането на правилата за ДДС. Поради това, не може да се счита, че при влизане в договорни отношения с доставчика, тя се е съгласила с всички правила за ДДС, които е възможно впоследствие да имат негативно въздействие върху данъчното ѝ положение.

57. В контекста на гореописаните положения Съдът счита, че доколкото фирмата жалбоподател е спазила изцяло и навреме правилата за ДДС, определени от Държавата, и не е имала средства да наложи спазване на задължения на доставчика и не е знаела за неспазването от негова страна, тя е имала законово основание да очаква да ѝ бъде разрешено да се възползва от едно от основните права на системата за облагане с ДДС, като ѝ бъде разрешено да приспадне ДДС, което е заплатила на доставчика. Освен това, чак след като искането за приспадане е направено и е извършена насрещна проверка на доставчика от страна на данъчните власти, е можело да бъде установено спазването на задълженията на доставчика по отношение на отчитане на ДДС. Поради това, Съдът смята, че правото на иск на фирмата жалбоподател за приспадане на ДДС е най-малкото “легитимно очакване” за получаване на ефективно възползване от право на собственост, свързано със “собственост” по смисъла на първото изречение на чл. 1 на Протокол No. 1 (виж, *mutatis mutandis*, *Pine Valley Developments Ltd and Others v. Ireland*, 29 ноември 1991 г., § 51, серия A no. 222; *S.A. Dangeville v. France*, no. 36677/97, § 48, ECHR 2002-III; *Cabinet Diot and S.A. Gras Savoye v. France*, nos. 49217/99 и 49218/99, § 26, 22 юли 2003 г.; и *Aon Conseil and Courtage S.A. and Christian de Clarens S.A. v. France*, no. 70160/01, § 45, ECHR 2007-...).

58. Освен това, в резултат на заключението на властите, че ДДС не е “наложен” върху сделката през данъчен период август 2000 г. и техния отказ да признаят правото на фирмата жалбоподател да приспадне ДДС, на фирмата жалбоподател е било наложено да плати ДДС върху доставката за втори път, заедно с лихва, директно в Държавния бюджет (виж параграф 14 по-горе). Освен това, първата сума, платена като ДДС от страна на фирмата жалбоподател на доставчика, не е призната като необлагаем разход по смисъла на правилата за корпоративно данъчно облагане. Това, от своя страна, увеличава облагаемата сума на фирмата жалбоподател за въпросната година, което впоследствие води до плащане на по-висок данък върху приход. Тези суми, които фирмата

жалбоподател е платила в резултат на отказа на властите да позволят приспадане на ДДС, неоспоримо представляват собственост по смисъла на чл. 1 на Протокол No. 1.

2. Има ли наличие на намеса и приложими правила

59. Съдът потвърждава, че властите са отказали на фирмата жалбоподател правото да приспадне ДДС, който е заплатил на доставчика, тъй като доставчикът е закъснял с изпълнение на задълженията си за отчитане на ДДС. Това се случва въпреки, че властите признават, че фирмата жалбоподател е спазила напълно и навреме задълженията си за отчитане на ДДС (виж параграфи 15 и 19 по-горе). Освен това, в резултат на гореописаното, властите налагат на фирмата жалбоподател да заплати ДДС върху доставката, заедно с лихва, което на свой ред води до по-високи данъчни задължения на фирмата жалбоподател върху приходите си за въпросната година.

60. Съдът отчита, че фирмата жалбоподател се жалва за това, че ѝ е отнета собственост, ситуация, която попада в смисъла на второто изречение на алинея първа на чл. 1 на Протокол No. 1. Вярно е, че намеса с правото на иска срещу Страната може да представлява подобно отнемане на собственост (виж *Pressos Compania Naviera S.A. and Others*, цитиран по-горе, § 34). Въпреки това, що се отнася до плащане на данък, по-естественият подход е да се разгледа иска от гледна точка на контрол на ползването на собственост в общия интерес “за осигуряване на плащането на данъци”, който не попада в силата на алинея втора на чл. 1 на Протокол No. 1 (виж *S.A. Dangeville*, цитиран по-горе, § 51, and *National & Provincial Building Society, Leeds Permanent Building Society and Yorkshire Building Society v. the United Kingdom*, 23 октомври 1997 г., § 79, *Reports of Judgments and Decisions 1997-VII*). Държавата изказва подкрепа именно за тази характеристика (виж параграф 35 по-горе).

61. Въпреки това, Съдът счита, че е възможно да не се налага решаване на този въпрос, тъй като двете правила не са “отличими” в смисъла на несвързани, и засягат конкретни случаи на намеса с право на мирно използване на собственост и трябва да се свързват с принципа, изразен в първото изречение на алинея първа. Поради това, Съдът приема позицията, че трябва да разгледа намесата от гледна точка на смисъла на първото изречение на алинея първа на чл. 1 на Протокол No. 1 (виж *S.A. Dangeville*, цитиран по-горе, § 51).

3. Оправдана ли е намесата

62. Съдът потвърждава, че според установената си практика, случай на намеса, включително такъв, който произтича от мярка за гарантиране плащане на данъци, трябва да води до “справедлив баланс” между нуждите на общия интерес и изискванията за защита на основните права на отделната личност. Необходимостта от постигане на този баланс е заложена в чл. 1 на Протокол No. 1 като цяло, включително и алинея втора: трябва да има пропорционалност между използваните средства и търсените цели.

63. Въпреки това, при определяне на това дали тези изисквания са били спазени, трябва да се признае, че Подписалата Страна, има право на широко действие на свобода, включително и при формулиране и прилагане на политики в сферата на данъчното облагане, и Съдът ще уважи оценката на законодателството по тези въпроси, освен ако не прецени, че те не се основават на разумна преценка (виж *Sporrong and Lönnroth v. Sweden*, 23 септември 1982 г., § 69, серия А no. 52; *National & Provincial Building Society, Leeds Permanent Building Society and Yorkshire Building Society*, цитиран по-горе, § 80; и *M.A. and 34 Others v. Finland* (dec.), no. 27793/95, 10 юни 2003 г.).

64. В тази връзка, Съдът не може да не се възползва от правото си да разгледа и прецени дали необходимият баланс е осигурен по начин, който гарантира правото на фирмата жалбоподател “мирно да се възползва от своята собственост” по смисъла на първото изречение на чл. 1 на Протокол No. 1 (виж *Sporrong and Lönnroth*, цитиран по-горе, § 69; *Lithgow and Others v. the United Kingdom*, 8 юли 1986 г., §§ 121-22, серия А no. 102; и *Intersplav v. Ukraine*, no. 803/02, § 38, 9 януари 2007 г.).

(а) Общият интерес

65. Съдът отчита, че в настоящето дело общият интерес на обществото е да се запази финансовата стабилност на системата за облагане с ДДС с цялостния комплекс от свързани правила по отношение на регистрацията, облагане, връщане, освобождаване, приспадане и възстановяване. Важен елемент от запазването на стабилността е пълното и навременно изпълнение от страна на регистрираните по ДДС лица на задължения по отношение на отчитане и плащане на ДДС и в крайна сметка, предотвратяването на измамни нарушения на гореспоменатата система. В тази връзка, Съдът приема, че опитите за измама на системата за облагане с ДДС трябва да бъдат предотвратявани и е уместно местната законодателна власт да изисква особена дисциплина от регистрираните по ДДС лица с цел предотвратяване на подобни измами.

(b) Постигнат ли е справедлив баланс между конкуриращи се интереси

66. Вследствие на заявеното по-горе, важно е да се оцени дали средствата, използвани от Страната за запазване на финансовата стабилност на системата за облагане с ДДС и контрол на опити за измама се свеждат до пропорционална намеса с правата на фирмата жалбоподател по отношение на мирно ползване на своя “собственост”.

67. Съдът отбелязва още веднъж, че фирмата жалбоподател е изпълнително щателно всички свои задължения по отношение на отчитане на ДДС. Освен това, Съдът отчита, че доставчикът на фирмата жалбоподател също впоследствие е изпълнил задълженията си по отчитане на ДДС, но с двумесечно закъснение. В резултат на това, доставчикът или е внесъл сумата за ДДС в Държавния бюджет или е приспаднал сумата от ДДС, който е трябвало да заплати на своите доставчици и е внесъл баланса на ДДС в Държавния бюджет. Така, сумата за

ДДС, която е била дължима в разглежданата серия от доставки, в крайна сметка е платена на Държавата.

68. Вследствие на заявеното по-горе, на 31 януари 2001 г., когато данъчните власти са отказали на фирмата жалбоподател правото да приспадне ДДС са въпросната сделка, вече е трябвало да бъде очевидно, че няма негативен ефект за Държавния бюджет. Напротив, в крайна сметка в Държавния бюджет са постъпили две плащания на ДДС за една и съща доставка – една от доставчика, получил плащане от фирмата жалбоподател и една от фирмата жалбоподател, след като и е било наредено да заплати ДДС заедно с лихва. Следствие на това, отказът на властите да позволят на фирмата жалбоподател да приспадне платеното ДДС, сам по себе си не изглежда да е оправдан от необходимостта да се осигури плащане на данъци, които са били изцяло платено или поне отчетени от доставчика в тогавашния момент, макар и със закъснение. Съдът в тази връзка счита, че е налице твърда интерпретация на разпоредбите, на които властите се позовават, при отказа на фирмата жалбоподател на право да приспадне платено ДДС и липса на каквото и да било отчитане на крайния ефект върху Държавния бюджет на закъснялото изпълнение на задълженията от страна на доставчика.

69. Освен това, Съдът отбелязва, че фирмата жалбоподател не е имала абсолютни никакво право да наблюдава, контролирала или гарантира изпълнение на задълженията за отчитане, и плащане на ДДС от страна на доставчика. Вследствие, Съдът смята, че фирмата жалбоподател е поставена в неравностойна позиция като не е разполагала със сигурност по отношение на това дали, въпреки щателното спазване на своите задължения, ще има право да приспадне плащания на доставчика ДДС, тъй като признаването или правото на приспадане зависи и от оценката на данъчните власти за това дали доставчикът е изпълнил своите задължения за отчитане на ДДС своевременно.

70. И на последно място, като усилие за контрол над измамите към системата за облагане с ДДС, Съдът приема, че когато Подписалите Страни разполагат с информация за така измама от страна на конкретно лице, те могат да предприемат съответни мерки за предотвратяване, прекратяване или наказание. Въпреки това, той отчита, че когато националните власти при липса на каквито и да било индикации за директно участие на частно или юридическо лице в измама на веригата за облагане с ДДС, или за информация за измама, въпреки всичко наказват напълно изряден получател на облагаема с ДДС доставка за действие или липса на действие от страна на доставчика, върху който то няма средства за контрол или наблюдение, те преминават границите на разумното и нарушават справедливия баланс, който трябва да бъде поддържан между необходимостите на общия интерес и изискванията за защита на правото на собственост (виж, *mutatis mutandis*, *Intersplav*, цитиран по-горе, § 38).

4. Заключение

71. Отчитайки цялостното и навременно изпълнение на задълженията за отчитане на ДДС от страна на фирмата жалбоподател, нейната невъзможност да осигури изпълнение на задълженията за отчитане на ДДС от страна на доставчика

и фактът, че не е налице измама на системата за облагане на ДДС, за която фирмата жалбоподател да знае или да има начин да знае, Съдът решава, че от фирмата жалбоподател не може да се изисква да носи всички последствия от ненавременното изпълнение на задълженията за отчитане на ДДС от страна на доставчика, като ѝ бъде отказано правото да приспадне платено ДДС и в резултат на това ѝ бъде наложено да заплати сумата за ДДС втори път заедно с лихва. Съдът смята, че това е довело до изключително лично бреме върху фирмата жалбоподател, което е нарушило справедливия баланс, който трябва да се поддържа между нуждите на общия интерес и изискванията за защита на правото на собственост.

В този смисъл, налице е нарушение на чл. 1 на Протокол No. 1.

II. ТВЪРДЕНИЕ ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 14 НА КОНВЕНЦИЯТА

72. Фирмата жалбоподател твърди, че е налице нарушение на чл. 14 на Конвенцията във връзка с чл. 1 на Протокол No. 1. Тя счита, че местното законодателство за ДДС е дискриминиращо, тъй като е дало основание за отнемане на собственост на фирмата жалбоподател с единствената цел да се гарантира плащане на ДДС от страна на друга фирма. Това се счита за дискриминация и поради съществуването на различни степени на гарантиране на държавната и частната собственост. Фирмата жалбоподател твърди и, че доставчикът е третиран различно, тъй като данъчните власти са признали неговото право за приспадане на ДДС, който е платил за доставка, докато е отказал същото право на фирмата жалбоподател.

Член 14 гласи:

“Упражняването на правата и свободите, предвидени в тази конвенция, следва да бъде осигурено без всякаква дискриминация, основана по-специално на пол, раса, цвят на кожата, език, религия, политически и други убеждения, национален или социален произход, принадлежност към национално малцинство, имущество, рождение или друг някакъв признак..”

73. Държавата оспорва аргументите на фирмата жалбоподател и твърди, че въпросните наредби за ДДС са ясни, кратки и прилагани по един и същ начин за всички получатели на облагаеми с ДДС доставки. Държавата също така отбелязва, че фирмата жалбоподател и нейният доставчик са били в различни роли и са заемали различни позиции във веригата на облагаема с ДДС доставка. Вследствие на това, всяка разлика в отношението е на тази основа и не може да бъде определена като дискриминираща.

74. Съдът отбелязва, че тази жалба е свързана с разгледаната по-горе и също трябва да бъде определена като допустима.

75. Въпреки това, имайки предвид достигнатите заключения по отношение на чл. 1 на Протокол No. 1 (виж параграф 71 по-горе), Съдът не смята за необходимо преценява дали е налице и нарушение на чл. 14 на Конвенцията (виж, *mutatis mutandis*, *S.A. Dangeville*, цитиран по-горе, § 66).

III. ТВЪРДЕНИЯ ЗА НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 13 НА КОНВЕНЦИЯТА

76. Фирмата жалбоподател твърди, че според чл. 13, в комбинация с чл. 14 и чл. 1 на Протокол No. 1, липсват ефективни вътрешноправни решения за жалбите ѝ по отношение на Конвенцията и че местните съдебни власти не са разгледали аргументите ѝ по отношение на нарушение на Конвенцията.

Чл. 13 гласи:

“Всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти..”

77. Съдът отчита, че фирмата жалбоподател е имала право да обжалва данъчната оценка, от което се е възползвала. В рамките на тази процедура, тя е представила и отстоявала правата си според Конвенцията пред местните съдебни власти, които са ги разгледали, въпреки че са взели решение срещу искането на фирмата жалбоподател. В този смисъл, не е налице нарушение по тази разпоредба.

Следва, че тази жалба не е основателна и трябва да бъде отхвърлена според чл. 35 §§ 3 и 4 на Конвенцията.

IV. ПРИЛАГАНЕ НА ЧЛЕН 41 НА КОНВЕНЦИЯТА

78. Чл. 41 на Конвенцията гласи:

“Ако съдът установи, че е имало нарушение на конвенцията или на протоколите към нея и ако вътрешното право на високодоговарящата страна допуска само частично обезщетение за последиците от това нарушение, съдът присъжда, ако това е необходимо, справедливо удовлетворение на потърпевщата страна.”

A. Щети

79. Фирмата жалбоподател предявява искане за 3 810,24 български лева (лв.) (1 953 Евро) за материални щети. Сумата, предявена като иск, се основава на платеното ДДС в размер на 3 610 лв. (1 851 Евро), както и наложената от данъчните власти лихва на фирмата жалбоподател (200,24 лв. (102 Евро), виж параграф 13 по-горе).

80. Фирмата жалбоподател предявява искане и за 3 000 Евро за нематериални щети, произтекли от чувството на безсилие и липсата на сигурност изпитана от изпълнителния ѝ директор.

81. Държавата не коментира.

82. Вследствие на признатото нарушение на чл. 1 на Протокол No. 1, Съдът отчита, че по отношение на материалните щети, най-подходящата форма за компенсация е да се изплати стойността на платения ДДС (1 851 Евро), който фирмата жалбоподател е трябвало да плати втори път, плюс лихвата, която ѝ е наложена върху гореспоменатата сума (102 Евро) (виж *S.A. Dangeville*, цитиран

по-горе, § 70). Така, Съдът отсъжда сумата от 1 953 Евро на фирмата жалбоподател за компенсация на материални щети.

83. Съдът също така счита, че въпреки, че фирмата жалбоподател може да е имала нематериални щети, настоящето решение е достатъчна компенсация за това (ibid.).

Б. Стойност и разходи

84. Фирмата жалбоподател предявява искане за 546,61 лв. (280 Евро), свързани с разходи, направени при процедури, предприети пред националните съдебни власти. Предявената сума включва съдебни такси за оспорване на решението на Регионална данъчна дирекция (50 лв. (26 Евро)), съдебна такса за обжалване срещу решението на Пловдивски районен съд (28 лв. (14 Евро)), адвокатски такси пред националните съдебни власти (200 лв. (102 Евро)), и разходи, изплатени на данъчните власти (268,61 лв. (138 Евро)). В подкрепа на този иск, фирмата жалбоподател представя решение от 16 януари 2001 г. на Пловдивски районен съд отсъждащ 268,61 лв. (137 Евро) за разходи на данъчните власти, споразумение за такса за адвокатски услуги и разписки за съдебни разходи.

85. Фирмата жалбоподател предявява и иск за 2 097,80 Евро за разходи по съдебни процедури пред Съда за петдесет и два часа труд на своя адвокат на почасова ставка от 70 Евро и за разходи за поща, фотокопия и канцеларски материали (27 Евро). Фирмата жалбоподател предоставя споразумение за адвокатски услуги, одобрен отчет на положен почасов труд и разписки за пощенски услуги в подкрепа на иска си. Тя предяви желание, отсъдените суми за разходи пред Съда да бъдат изплатени директно на адвоката Г-н М. Екимджиев, с изключение на първите 500 лв. (256,41 Евро), които тя е платила авансово.

86. Държавата не коментира иска.

87. Според практиката на Съда, жалбоподател има право на възстановяване на разходите, само в случаите, когато докажат, че те са били напълно необходими и когато са в разумни размери. В настоящия случай, имайки предвид информацията, с която разполага, както и гореспоменатите критерии, Съдът смята за разумно да отсъди изплащане на пълната сума за направени разходи, от която 1 841,39 Евро да бъде платена директно на адвоката на фирмата жалбоподател, Г-н М. Екимджиев.

В. Лихва за пресрочка

88. Съдът смята, че лихвата за пресрочка трябва да се базира на маргиналната лихва за заеми на Европейската Централна Банка, към която трябва да се добавят три пункта.

ПОРАДИ ТЕЗИ ПРИЧИНИ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Декларира*, че жалбите по отношение на чл. 1 на Протокол No. 1 на Конвенцията и чл. 14 на Конвенцията в съответствие с чл. 1 на Протокол No. 1, са основателни, докато останалите се приемат за неоснователни;
2. *Смята*, че е налице нарушение на чл. 1 на Протокол No. 1 на Конвенцията;
3. *Смята*, че не е необходимо отделно разглеждане на жалбата за нарушение на чл. 14 на Конвенцията в съответствие с чл. 1 на Протокол No. 1;
4. *Смята*, че е потвърждаването на наличие на нарушение само по себе си е удовлетворение за нематериалните щети, понесени от фирмата жалбоподател;
5. *Смята*
 - (а) че ответната Страна трябва да заплати на фирмата жалбоподател, в рамките на три месеца от датата, на която решението по делото се счита за окончателно по смисъла на Член 44 § 2 на Конвенцията, следните суми в български лева, според курс за деня на датата на отсъждане:
 - (i) за материални щети –1 953 евро (хиляда деветстотин петдесет и три Евро);
 - (ii) за разходи, направени във връзка с процедури пред национални съдебни институции –280 Евро (двеста и осемдесет Евро);
 - (iii) за разходи, направени за съдебни процедури пред Съда –256,41 Евро (двеста петдесет и шест Евро и четиридесет и един цента), които да бъдат изплатени на фирмата жалбоподател, и 1 841,39 Евро (хиляда осемстотин четиридесет и един Евро и тридесет и девет цента), които да бъдат преведени по банковата сметка на адвоката на фирмата жалбоподател, Г-н М. Екимджиев;
 - (iv) всички данъци, които могат да бъдат наложени на фирмата жалбоподател върху гореспоменатите суми;
 - (б) че след изтичане на гореспоменатите три месеца до окончателно уреждане, за пресрочения период, трябва да се изплати лихва върху гореспоменатите суми на базата на лихвата на Европейска Централна Банка плюс три пункта;
6. *Отхвърля* останалата част от жалбата за „справедливо удовлетворение” (for just satisfaction).

Изготвен на английски език и в писмен вид на 22 януари 2009 г., според Правило 77 §§ 2 и 3 от Процедурите на Съда.

Стефан Филипп
Заместник секретар

Пиър Лорензен
Председател

